

STRIJD KREET.

OFFICIEËL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

Stichter: **WILLIAM BOOTH.**

BRAMWELL BOOTH, Generaal, 101 Queen Victoria St. Londen E. C. — **J. CUNNINGHAM**, Territ. Kommandant.

HOOFDKWARTIER VOOR NEDERLANDSCH-INDIË: JAVASTRAAT 16 — BANDOENG.

22ste JAARGANG No. 5.

I MEI 1921.

PRIJS 10 CENT.

REDT DE KINDEREN.

Uittreksel uit een toespraak, door Mevrouw Generaal Booth gehouden op een Conferentie van de Britsche Zondagsschool-unie.

ONGETWIFELD kan in dezen tijd geen onderwerp onze aandacht vragen, dat van meer belang is dan dat, waaraan deze vergadering gewijd is: de godsdienstige opleiding en opvoeding van onze kinderen.

Gedurende een aantal jaren was ik hoofdzakelijk verantwoordelijk voor den arbeid dien het Leger des Heils verricht ten behoeve van de gevallen dochters van ons eigen land en andere landen; en toen ik pas met dien arbeid begon, ontdekte ik tot mijn schrik en verbazing, dat zeer velen hunner geboren waren in godsdienstige gezinnen; velen hadden de zondagsschool bezocht en waren leden van de kerk. Bij zorgvuldig onderzoek bleek mij, dat aan haar zedelijke opvoeding — 't is vreeselijk dit te moeten zeggen — zoo goed als niets gedaan was. Ik bevond dat, ofschoon op verstandelijk en godsdienstig gebied voor haar opvoeding was gezorgd — in zoover, dat zij Bijbelonderricht hadden ontvangen en ook wel godsdienstoefeningen hadden bezocht — toch zedelijk aan haar opvoeding droevig veel had ontbroken.

Daarom kan er niet krachtig genoeg op worden aangedrongen, dat meer aandacht wordt geschonken aan wat ik, als moeder, beschouw als een zeer belangrijk onderdeel van de opvoeding van een kind. Vooral zou ik er voor willen pleiten, dat men meer poogt de jonge menschen te leeren luisteren naar de stem van het geweten. Aan onze jonge menschen behoort duidelijk voor oogen te worden gesteld, dat zij tegenover God verantwoordelijk zijn voor deze wonderbare gave Gods.

In iederen tak van onderwijs is er een groot onderscheid tusschen theorie en practijk. Practijk is van oneindig meer waarde dan theorie. Gij zult wel eens de kleine geschiedenis hebben gehoord van een verwend kind dat meegenomen werd naar een voorstelling van leeuwen en tijgers, die kunstenaar maakten. Toen de voorstelling voorbij was, zeide de vermoeide moeder, die gevoelde dat dit een bijzondere gelegenheid was om haar kind een les in gehoorzaamheid te geven: „Vind je het niet jammer, dat terwijl aan die leeuwen en tijgers geleerd kan worden zoo'n wonderbare voorstelling te geven, mijn kleine meid soms zoo ongehoorzaam is?” „Och, moeder,” antwoordde het kind, „ik denk, dat ik het even goed zou maken als de leeuwen, als ik maar even goed geoefend was.” Met de hulp van God kunnen de jongens en meisjes, de jongelingen en jongedochters van uw zondagsscholen en Bijbelklassen geoefend worden naar den stem van hun hemelschen Vader,

het geweten, te luisteren en er aan te gehoorzamen. Dan zullen zij, in latere jaren als de aantijgingen en vleierijen van het ongeloof zoo gevaarlijk worden, gewaarschuwd en gewapend zijn, en in het Licht, „dat verlicht een iegelijk mensch, komende in de wereld,” een gids vinden, die hen zonder mankeeren uit den donkeren, naren doolhof van twijfel zal geleiden.

Dat nu niemand, naar aanleiding van de opmerkingen, die ik maakte, de gevolgtrekking make, dat ik het godsdienstonderwijs geringschat; dat komt geen oogenblik in mij op. Maar ik weet maar al te wel, hoezeer het mogelijk is, dat zelfs het mooiste en met de meeste zorg gegeven godsdienstonderwijs te kort schiet, waar het aankomt op ver-

mensch leeft iets van een held of heldin. Hun gezonde eerezucht zal hen opgewassen doen zijn tegen moeilijkheden.

In de jaren, die ik besteedde aan de opvoeding van de zeven lieve kinderen, die de Heer ons gegeven heeft, voor God en het Leger, gevoelde ik, dat ik veel meer dan voor vervolging of moeilijkheden moest vreezen voor de gemakkelijheid waarmee men godsdienst kan bejijden en zich naar den naam van Jezus noemen, zonder dat men daarvoor iets behoeft te lijden. Onze verantwoordelijkheid tegenover de kinderen is niet de moeilijkheden voor hen uit den weg te ruimen, maar hun te leeren, van waar zij hulp kunnen verwachten

MEVROUW GENERAAL BOOTH.

lossing, op redding van de kinderen en jongelieden. Welk nut zal eenig onderricht, dat men den kinderen geeft, met betrekking tot het geweten of iets anders, hebben, als zij er niet toe gebracht worden hun harten te openen voor Hem, Die kracht kan geven om de stem van het geweten te gehoorzamen? Als de wedergeboorte noodig is — en Christus zeide: „Gijlieden moet wederom geboren worden” — dan is het voorzeker de dure plicht van ouders, onderwijzers en anderen, die onder de jeugd arbeiden, hun deze waarheid helder en gedurig voor oogen te stellen. Wees er vooral niet bang voor, hun den smallen weg als smal voor te stellen of hem te beschrijven als moeilijk. In het hart van ieder kind, van ieder jong

om ze te overwinnen. Daarmee kunt ge niet te vroeg beginnen.

Dan zou ik willen zeggen: Laat de kinderen vrij in de wijze, waarop zij God willen dienen. Uw President heeft zoo schoon gezegd, dat „de zondagsschool de school van den Geest is.” En, o, hoe wonderbaar onderwijst de Geest van God — en Hij schenkt dien Geest meer bereidwillig, dan dat wij onze kinderen brood geven — hoe wonderbaar onderwijst Hij de kinderen. En daarom zou ik willen zeggen: laat hen vrij; en bovenal, laat hen — zoodra zij kunnen stamelen — bidden in hun eigen woorden; laat hen hun eigen moeilijkheden tot God brengen. Het is voor sommige volwassenen moeilijk — misschien wel bijna onmogelijk — de moei-

lijkheden van het kind te begrijpen of de dingen, die het schrik aanjagen en die hun zoo groot voorkomen. Laat hen voor hen zelf spreken, in hun eigen woorden, zooals die kleine lieveling, die bad: „Heer, help mij om als moeder mij 's morgens wascht, te lachen in plaats van te huilen!”

EN op grond van mijn ervaring in die ruim dertig jaren van arbeid, en vooral op grond van mijn eigen ervaring in de zondagsschool thuis, zeg ik, geef hun een heelen Bijbel. Toen onze kinderen jong waren, boezemde het Oude Testament hun zooveel belangstelling in. Als ik eens die weinigen van de koningen van Israël en Juda zal ontmoeten, die volhardden in de vreeze Gods, zal ik hen danken voor de zegeningen, die zij aan de kinderen bezorgd hebben, en ik zal God prijzen voor de wonderbare wijze, waarop Hij die Oud-Testamentische geschiedenis voor ons bewaard deed blijven. Ja, geef den kinderen een heelen Bijbel!

Onlangs hoorde ik, dat een van de jonge menschen, die zich hebben gegeven voor onzen Leger des Heils-arbeid, sprekende over haar ervaringen in verband met haar bekeering, zeide: „Ik hield zeer veel van lezen, en we hadden maar weinig boeken. Voordat ik elf jaar oud was, had ik, denk ik, den Bijbel reeds viermaal doorgelezen, behalve de laatste hoofdstukken der Evangelien. Ik kon die hoofdstukken niet lezen, omdat ik wist, dat Jezus voor mij was gestorven en ik gevoelde, dat tenzij ik die opoffering beantwoordde, door mij aan Hem te geven, ik die geschiedenis niet durfde lezen.” Wie zou zulk een gevoel bij een kind gezocht hebben?

HOE wonderbaar leidt God onze kinderen! Ik denk, dat een van de voornaamste dingen, waarvoor wij ons moeten hoeden, is, dat het wonderbare verhaal van Jezus' liefde en van Zijn sterven niet zoo dikwijls herhaald wordt, dat het zijn frischheid verliest en voor hen wordt als een afgezaagd lied. Ik smeed u: als gij hun dat verhaal vertelt of het de kinderen laat lezen, laat het altijd geschieden met het bepaalde doel voor oogen, dat zij er toe komen een antwoord te geven, het offer van zichzelf den Heer te brengen. O, geloof in de bekeering van kleine kinderen! Zoo spoedig het kind oud genoeg is om te kunnen zondigen, om ongehoorzaam te zijn aan het geweten, is het ook oud genoeg om tot den Heiland van zondaren te gaan. Moge God u bij dat groote werk bezielen met Zijn Heiligen Geest!

OFFICIEELE
MEDEDEELINGEN.

Bevorderingen.

tot Adjudante.
Ensigne G. Cornelius.
tot Ensign:
Kapitein L. T. Glover.
Kapiteine A. R. Kyle.
Kapitein W. B. Pearce.
Kapiteine W. Smits.
Kapiteine K. E. Whur.

Bandoeng, 18 April 1921,
J. Cunningham,
Territoriaal Leider.

VAN DEN LESSENAAR
van den
CHEF-SECRETARIS

21 April 1921.

DE KOLONEL bezocht in het begin van April Weltevreden, vergezeld van, Majoor Dr. Morrison en had daar besprekingen met de medische autoriteiten over onderscheidene onderdeelen van onzen arbeid.

Gelijkertijd had de Leider gelegenheid Kapitein Midtbo te ontmoeten. Onze makker is van Noorwegen afkomstig en komt zich aan onze zijde scharen om ons te helpen in ons werk in Insulinde. Hartelijk welkom, Kapitein!

***

Op Zondag 3 April leidde de TERRITORIALE LEIDER de openings-samenkomsten van de nieuwe zaal in de Chineesche wijk te Bandoeng. De makkers van het Chineesche Korps zijn zeer er gelukkig mee. Op den openingsavond was het zaaltje stampvol en het beste was nog, dat tien zielen den Heer zochten. De daarop volgende week had schrijver deze het voorrecht de samenkomst aldaar te leiden. Ook nu waren de opkomst en den geest zeer bevredigend.

***

KOLONEL ANDERSSON en BRIGADIER ANDERSEN hebben, na een reis naar Celebes en daarna naar Sumatra's Oostkust, deze gewesten verlaten en via Singapore koers gezet naar China en Japan. Op een andere pagina geven deze moedige reizigers eenigen harer indrukken weer, die velen onzer lezers met belangstelling lezen zullen. Mogen onze beide makkers rijken zegen ondervinden op hare verdere tochten.

***

Velen zullen met innige deelneming vernemen dat ADJUDANTE ESTER ANDERSSON getroffen is door het verlies van haren vader. De Adjudante had zoo verlangd haar vader nog eens te ontmoeten als zij met verlof terug zou keeren naar Zweden. Helaas, dit heeft niet zoo mogen zijn. Moge God onze makker die uitnemende troost schenken, die alleen van Hem te verwachten is.

***

KAPITEIN TANIHATU is naar Ambon vertrokken met verlof om zijne familie te bezoeken, in het bijzonder zijn oude moeder, van wie de Kapitein bericht ontving dat zij den laatsten tijd ziekelijk was.

***

De Ziekenlijst.

BRIGADIER WOLTERS moet tot onze spijt in deze lijst verschijnen. Zij heeft eenige dagen rust moeten houden en hoewel zij thans weer haar werk op kantoor heeft opgevat, is zij toch verre van wel.

KAPITEINE ROBINSON was verplicht zich onder behandeling te stellen van Brigadier Dr. Wille. Het schijnt een maagaandoening te zijn, waaraan zij lijdt.

LUITENANT KARLSSON is ook onder behandeling van Dr. Wille, maar behoeft gelukkig niet de kamer te houden.

ENSING NYHEIM en zijn familie door nogal erg geplaatst geweest thans influenza, maar zijn deze kwaal zijn s weer te boven.

DE WERELD-VELDTOCHT.

GEDURENDE HET JAAR 1921.

Gedurende deze maand zal over het geheele front een ingespannen poging gedaan worden om de Jeugd te brengen tot den Heer Jezus, die eenmaal zeide:

„LAAT DE KINDERKENS TOT MIJ KOMEN!”

Duizenden en duizenden kinderen zijn er in deze landen, die Zijn Naam nimmer gehoord hebben.

Duizenden en duizenden kinderen groeien op in omstandigheden, die hen doemen tot een leven van zonde en misdaad.

Redt ze! Redt de kinderen! Redt ze!

Een kleine Jongedochter in Gevangenschap

door

Luitenant-Kolonel M. VISSER.

Met het oog op de bijzondere pogingen, welke gedurende deze maand aangewend zullen worden om den bloei van ons Jongeliedenwerk te bevorderen, dacht ik dat het bovenstaande, een voorval uit Israël, wel zijn nut kon hebben, zoowel voor hen die onder de jongelieden arbeiden, als voor de jongelieden zelf.

De geschiedenis van Naäman, de krijgsoverste van Syrië, is overbekend, maar het is wel opmerkelijk dat men het licht in deze geschiedenis steeds op dezelfde persoon laat vallen, n.l. op Naäman en hoe hij eindelijk van zijne melaatschheid werd genezen.

Het is volkomen waar, dat deze gebeurtenis duidelijk doet uitkomen, dat God alleen machtig was Naäman van zijne melaatschheid te genezen. Maar bij zulk een belangrijke geschiedenis is het toch ook wel de moeite waard, om eens te doen uitkomen, hoe Naäman er feitelijk toe kwam, om zijn aangezicht te keeren naar Israël, waar hij toch pas dit volk had geslagen en overwonnen.

Het moet wat geweest zijn voor dezen troepenaanvoerder die juist zooveel roem had ingeogst, om thans voor Israël te buigen. Want daar kwam het toch op neer, immers hij zocht genezing bij het volk dat hij had verslagen.

Dit nu is het, wat ik naar voren wil brengen. Hoe kwam Naäman ertoe? Lezen wij niet in 2 Kon. 5:2-3: „En er waren benden uit Syrië getogen, en hadden eene kleine jongedochter uit het land van Israel gevangelijk gebracht, die in den dienst der huisvrouw van Naäman was. Deze zeide tot hare vrouw: Och, of mijn heer ware voor het aangezicht van den profeet, die te Samaria is, dan zou hij hem van zijne melaatschheid ontleiden.”

Op deze kleine jongedochter Israëls wil ik nu het volle licht doen vallen. Zij was in gevangenschap en nog wel bij de overste van de vijanden van haar eigen volk. Velen in hare omstandigheden zouden hebben gezegd, hier kan ik den God van Israël dienen noch aanbidden, en offeren. Ook had zij kunnen zeggen, waarom zou ik bidden, ons volk is verslagen en ik zit in gevangenschap, mijn bidden zal toch niet helpen. Velen hadden zoo mogen spreken en denken maar niet de kleine jongedochter Israëls. Neen, zij had zich haar geloof niet laten ontprooven door ongunstige omstandigheden, zij schaamde zich niet, zooals velen zouden doen, om ervoor uit te komen, dat zij de God Israëls aanbad. Was het niet dapper van haar dat zij zoo'n krachtig getuigenis gaf van haar vastgeloof in God? Treft het ons niet hoe haar hart vol liefde en medelijden is voor haar heer? Geen bitterheid of haat koesterde zij in haar hart, voor wat de Syriërs Israël hadden aangedaan. Geen kwaad met kwaad

wenschte zij te vergelden. Neen, haar godsdienst bestond niet slechts in woorden, maar haar gansche leven toonde in daden haar krachtig geloof in God, getuigend van haar oprechte en innige vroomheid, zonder eenige opgesmuktheid.

Dat rotsvaste vertrouwen, o! wat is dat heerlijk om te bezitten! Dat geloof dat niet wankelt in den strijd, maar ons doet triomfeeren in des Heeren kracht.

Er ging dan ook een invloedrijke kracht van haar uit. Haar woorden waren geen ijdele klanken, maar vonden diep ingang in de harten van hen die zij zoo trouw diende en al spoedig werd de held van Syrië ervan in kennis gesteld en het feit dat hij zich door deze kleine jongedochter Israëls liet raden, was een bewijs van den grooten invloed welke van haar uitging.

Naäman, ofschoon het hem veel kostte eer zijn trotsch gemoed gebroken was, onderwierp zich aan het bevel van den profeet Eliza en werd van zijne melaatschheid genezen, want riep Naäman, toen hij uit de Jordaan kwam, niet uit: „Zie, nu weet ik dat er geen God is op de gansche aarde, dan in Israel?”

Wie was het middel daartoe geweest? . . . . . de kleine jongedochter uit Israël. Geen groot leger van duizenden soldaten, geen speizen of zwaarden hadden den held van Syrië kunnen treffen, maar de kleine jongedochter uit Israël was er in geslaagd, om Naäman als het ware gevangen te nemen voor God, terwijl zij zelf in gevangenschap verkeerde, zoodat hij zich boog voor Israëls God. Immers zij was het middel geweest dat Naäman zich op het bevel van den profeet Eliza liet reinigen in de verachte Jordaan. Wat een overwinning voortgekomen uit haar getrouwheid in de kleine dagelijkse dingen, waardoor zij zelfs haar vijanden voor zich wist te winnen. Wat een heerlijk loon voor die trouw en dapperheid in de ure der beproeving. Naäman was een held door het zwaard, zij was een heldin door het geloof en haar overwinning bracht vrede en blijdschap en overwon de haat, door de liefde.

Komaan mijn jonge vrienden en gij allen die hunne belangen zoekt, zullen wij een voorbeeld aan deze heldin des geloofs nemen? De God Israëls leeft nog, Hij wil zich nog krachtig betoonen aan allen die voor de eer van Zijn Naam willen strijden. Deze kleine jongedochter ontving vermogende kracht en deed kloeke daden in den Naam des Heeren.

Vraagt Hij ook niet van u om Zijne getuigen te zijn waar ge u ook bevinden moogt, wat uw omstandigheden ook mogen zijn? Ga heen en doe allen desgelijks en God zal eveneens met u zijn gelijk. Hij was met de kleine jongedochter uit Israël.

KAPITEIN DIJO had een lichte ongesteldheid, waarvan hij echter wederom hersteld is.

***

Onze hartelijke gelukwensen aan ADJUDANT EN MEVROUW LOOIS, bij de geboorte van hun zoon die als een flinke, gezonde jongen zijn intrrede in hun woning gedaan heeft. Mevr. Loois is tamelijk wel.

***

VERSTERKINGEN.

Behalve Kapitein Midtbo, zijn thans ook Kapitein en Mevrouw Loois van Holland, Kapiteine Brookes van Engeland, Kapiteine Müller van Frankrijk, Kapiteine Olswik van Noorwegen en de Luitenanten Andersson en Englund van Zweden veilig en wel op Java aangekomen.

Wij zijn zeer blijde met hun komst en voorspellen hen een nuttigen werkkring.

***

Het spijt ons, dat Kapiteine Riggs verplicht was in Amerika achter te blijven, daar zij aangestast werd door longontsteking. Van harte hopen wij, dat de Kapiteine spoedig moge hersteld zijn en in staat zal wezen met een volgende gelegenheid haar reis te vervolgen.

***

Aan de makkers wier namen onder de Officieële mededeelingen voorkomen, als bevorderd tot een hooger rang bied ik langs dezen weg mijne hartelijke gelukwensen aan. Moge het hun gegeven zijn nog vele nuttige en gelukkige jaren in den dienst van den Meester door te brengen.

***

LEPROZIE KOENDOER. Kapitein Glover schrijft ons over een zijner patiënten, een hadji, die het Christendom aanvaard heeft. Onlangs passeerde de Kapitein de woning van den hadji en zag dat hij druk bezig was met de studie van den Bijbel. „Toeant”, zeide hij, „hoe moet ik de christelijke gebeden verrichten?” Geduldig trachtte de Kapitein hem een en ander duidelijk te maken en verkreeg een beslist getuigenis omtrent zijn geloof in Jezus Christus. Later las de Kapitein hem de Tien Geboden voor en het Gebed des Heeren en gaf hem eenige Bijbelgedeelten aan voor eigen lectuur. Den volgenden morgen zocht onze hadji den Kapitein weer op om hem te raadplegen over zijne verplichtingen als Mohamedaansch priester. Het bleek gedurende dit gesprek dat er nog tien andere patiënten waren die den Christus wenschten aan te nemen.

Zoo verricht God de Heer Zijn arbeid en wij mogen dankbaar en trotsch zijn dat Hij ons stelt als leidlieden en voorlichters.

***

Enkelen der gedetineerden in de Centrale gevangenis voor Europeanen gevoelden behoefte aan eenige christelijke lectuur. Een hunner belast zich thans met het vertalen en uitschrijven van artikelen en berichten uit de Leger des Heils uitgaven, en laat dit onder zijn lotgenooten maandelijks circuleeren.

***

De redacteur van het Maleische dagblad WARNA WARTA vertelt in een belangwekkend artikel in zijn nummer van 19 Maart j.l. over een bezoek dat hij, op uitnodiging van den assistent-resident van Semarang gebracht heeft aan onze inrichting voor zieke en behoefte Inlanders daar ter plaatse (Boengan). Het zal onzer lezers interesseeren in dit blad een samentreksel van het bedoelde artikel aan te treffen.

Het leven des gebeds alleen stelt in staat om aan de eischen van het Christelijk leven te beantwoorden; want de kracht daartoe moet van boven komen.

Den appel kent men aan den smaak, het viooltje aan den geur, den Christen aan de liefde.

DE ZANDBAK.

Er zullen onder onze lezers weinigen zijn, die niet vinden, dat het geven van godsdienstig onderwijs aan oudere kinderen en in het algemeen de arbeid om de jeugd in goede banen te leiden van het allergrootste nut zijn. Zelfs al zou men twifelen aan de bekeering van kinderen. En hoewel goed vertellen niet gemakkelijk is, kan men toch altijd nog wel menschen vinden die aan grootere kinderen kunnen vertellen en ook is er altijd wel iemand die de kunst verstaat om jonge kinderen prettig en nuttig bezig te houden met vertellen, spelen of zingen.

Moelijker is het echter om aan heel kleine peuters, niet ouder dan 6 jaar, de bijbelsche verhalen duidelijk te maken, hun aandacht te boeien en het hartje te bereiken met de lessen, die uit de gewijde geschiedenis te trekken zijn.

Wat een uitkomst was het toen de „Zandbak” zijn intrede deed in de rangen van onze jongeliedenwerkers. Men begon ermee in Engeland en al spoedig verspreide de zandbak zich de wereld over. Een stel mooi geteekende plaatjes met een boekje vol aanwijzingen zag het licht. De plaatjes worden gekleurd en uitgeknipt. De eigenlijke zandbak is een langwerpige vierkante bak met lage opstaande randen, gevuld met zand, met een beetje fantasie en handigheid kan men boomen, gras, een zee, een rivier en wat men verder nodig heeft gemakkelijk maken. Dan heeft men de voornaamste hulpmiddelen. Maakt men nu nog eenige achtergronden van beschilderd bordpapier, voorstellende bergen, of eenig landschap, een zaal of een tempel, al naar de behoefte van het verhaal, dan is het al heel mooi.

Nu komt het er op aan iemand te vinden die levendig vertellen kan en zich eenigszins in de wereld van de kleuters kan indenken.

Het is ook zoo heerlijk, dat de kleinen zelf mede kunnen helpen, als de klasse ten minste niet te groot is. En dat moet ook niet, tien of twaalf kinderen is al genoeg. Dan kunnen een paar kinderen den zieken man door het platte dak van een oostersch huisje laten zakken om door den Heer genezen te worden, als die geschiedenis aan de orde is. Of ze kunnen de karavaan in beweging zetten als er over de Wijzen uit het Oosten gesproken wordt. Toen Josef in een kuil moest, was een stukje bamboe van enkele centimeters lengte recht op in het zand geplaatst. Bovenop langs den rand wat kleine steentjes. Toen de kinderen erin keken zeiden ze: „O, wat diep!”

Onder dit alles behoef de aandacht volstrekt niet afgeleid te worden het tegendeel is waar, als we hier in Bandoeng de kleuterklasse in werking zien, dan blijkt het duidelijk hoe de volle aandacht in beslag genomen wordt en hoe de kleintjes opgaan in hetgeen verteld wordt. Laatst was de geschiedenis van Zacheus behandeld en hadden de kinderen hem in een boom zien zitten om den Heer Jezus voorbij te zien gaan. Een uurtje later vond men enkele jongens, waaronder een der meest verlegenen, in een djamboeboom. Nu ja, dat was de bedoeling niet geweest, maar zoo iets vestigt toch de hoop, dat Zacheus en zijn geschiedenis niet spoedig vergeten zal worden en misschien wel levenslang een vertrouwde figuur voor de kinderen zal blijven.

En wat houden ze van den zandbak! De meesten zouden niet gaarne een Zondag willen overslaan. Dat is trouwens ook het geval met de leiders van deze klasse. Dit uurtje kost wel heel wat voorbereiding, maar dit wordt reeds direct beloond. Behalve dan nog de vruchten die men in latere jaren en straks in het Vaderhuis zal mogen aanschouwen. Δ

OEFENEN IN DANKBAARHEID

DOOR
ENSIGNE A. R. KYLE.

Hoevelen onzer zullen zich herinneren dat ons geleerd werd „dank u” te zeggen toen wij kinderen waren. Telkens werd het ons gezegd, helaas om het weer te vergeten bij de eerstvolgende gelegenheid. Ten slotte bleken de lessen echter niet te vergeefs en kwam een oprecht gemeend „dank u” ons telkenmale naar de lippen als ons een vriendelijkheid, of een dienst was bewezen.

Terugziende op de jaren die achter ons liggen, merken wij vele dingen op waarvoor wij God moeten danken. De grootste gift echter, die Hij ons geschonken heeft is wel de gave van zijn eenigen en welbeminden Zoon Jezus Christus, onzen Verlosser en Zaligmaker. Ik geloof echter dat wij, die vroeg den weg der verlossing leerden, op een bijzondere wijze reden hebben om met de woorden van den psalmist te zeggen. „Loof den Heer, want Hij is goed!”

pen zich te oefenen in het goede en aldus het heden zoo gelukkig mogelijk voor hen maken, zoodat uit het diept van hun ziel oprijst: „Loof den Heer!”

DE TOEKOMST. De eene week volgt op de andere, de jaren rollen voort, de kinderen groeien op en spoedig zullen onze dagen voor het onderwijs voorbij zijn, maar... zullen onze woorden blijven? Laat ons er naar streven in de jeugdige gemoederen de wezenlijke waarheden in te prenten, die niet vergeten zullen worden, maar die de jongemensen tot hulp zullen zijn in de moeilijke vragen die zich zonder twijfel aan hen zullen voordoen. Laat ons de geschiedenis van Jezus en Zijn liefde zoo werkelijk maken, dat zij hem nimmer vergeten zullen. Laat ons hen opleiden tot eerbare mannen en vrouwen, die ons onderwijst eer aandoen. Dan zullen ook wij in de komende jaren als wij zien hoe zij voor Christus

Nog vóór wij de beteekenis dezer woorden verstanden leerden wij tehuis en in de kindersamenkomsten van de wondervolle werken van Jezus en van Zijne liefde. Met hoeveel geduld en ernst arbeidden de Jongeliedenwerkers om ons de waarheden in het gemoed te prenten. Thans zijn wij opgegroeid en ligt er een grootsche gelegenheid voor ons open om iets te doen voor het heden, voor de toekomst en voor de eeuwigheid.

Het HEDEN. Welk een verandering ontstaat er als een jongen of een meisje grondig bekeerd wordt. Vroeger wellicht een voortdurende bron van zorg voor ouders, opvoeders of onderwijzers, worden zij tot een bron van hulp. Daarmede bedoel ik niet dat zij verlevend worden en dat zij hun lust voor gezonde spelen verliezen. O, neen! Een jongen of meisje dat Jezus leert liefhebben en Zijn wil doen, ziet de wereld met vreugde aan en heeft een hart vol lof aan God voor alle schoonheden rondom en voor Zijne goedheid. Wij hebben de gelegenheid hen te helpen hun karakters te vormen. Een heerlijk werk, dat niet vruchteloos kan blijven. Zouden wij ooit moeders woorden vergeten, of den raad van onze onderwijzers? Laat ons evenzoo ons uiterste beest

doen om deze jonge levens te helpstaan, in staat zijn van harte te zeggen: Loof den Heer want Hij hielp ons om deze jonge levens op te leiden.

DE EEUWIGHEID. Wanneer wij overwegen, dat het voor een belangrijk deel van ons onderwijs afhangt waar de jonge menschen de eeuwigheid zullen doorbrengen gevoelen wij dan niet diep het gewicht van ons werk? Laat ons de vreugde van den Hemel zoo werkelijk mogelijk voor hen maken, zoo dat zij er naar verlangen om zichzelf geschikt te maken voor dat Betere Land. En laat ons zonde, dood en hel zoo duidelijk voorstellen dat zij den weg die daarheen leidt zullen schuwen.

Hoe dankbaar moeten wij zijn dat wij den kinderen kunnen vertellen van een heerlijke woning die bereid is voor hen, die Jezus hier dienen en liefhebben.

Ten slotte zou ik willen zeggen, dat ik geloof dat het goed is om den geest van dankbaarheid in de kinderen aan te kweeken.

Hebt gij ooit gehoord van het dochttertje van zekere Officieren in het Moederland? Vader en moeder moesten naar een andere standplaats en hadden daartoe een lange trein-

INTERNATIONAAL
NIEUWS.

Den 8sten Maart j.l. vierde de GENERAAL zijn 65sten geboortedag in San Fransisco, waar hij dien dag in verband met zijn groote reis door de Vereenigde Staten en Canada vertoefde.

Onze Leider werd overal met groote eerbied en vreugde begroet, waaraan zeer hooggeplaatste ambtenaren deel namen. Een der bladen verwelkomde den Generaal als een Vredes-held, een der grootste leiders ter wereld in alle zaken die volkomen tegenovergesteld zijn aan oorlog.

***

MEVROUW GENERAAL BOOTH, die eenige maanden geleden benoemd werd tot Vrede-rechter, werd naderhand verkozen als lid van een commissie, bestaande uit zes vrede-rechters, die tot taak hebben de groote gevangenis in Londen geregeld te bezoeken.

Zij is de eerste vrouwelijke rechter, tot deze taak aangewezen, waartoe haar rijke ervaring van onschatbare waarde zal zijn.

***

DE CHEF VAN DEN STAF, COMMISSIONER HIGGENS, leidde het Congres van het Leger des Heils in Amsterdam. Wondervolle incidenten van gebeden bekeering worden gemeld.

Luitenant-Kolonel Catharine Booth stond den Chef van den staf gedurende het Congres bij, terwijl ook Commissioner Ogrim, die van Berlijn was overgekomen voor een zakelijke bespreking met den Chef, een aandeel nam in het openbare werk.

COMMISSIONER MCALONAN, de internationale Secretaris, bezocht op zijn doorreis naar Japan, Korea en China, ook Amerika, waar hij onder meer de belangen van onderscheidene zendingsgebieden behartigde. De Commissioner spreekt verschillende talen vloeiend en heeft een groote kennis van zeden, gewoonten en volkeren van de wereld. Begin April zou hij het Congres in Peking (China) leiden.

***

In de Londonsche straten werd onlangs een middernachtelijke tocht gehouden door een der groote leger-muziek-korpsen ter begeleiding van Commissioner Cox en eenige harer dappere Officieren, met het doel, mannen en vrouwen die ver van den weg van reinheid zijn afgeweken, aan te trekken en mede te nemen van de straat.

Het resultaat was een groote opkomst in een nachtelijke bijeenkomst, die eindigde in een bidstond, waar heel wat tranen gestort werden, maar ook gezocht werd naar vergiffenis en door velen een begin gemaakt werd met nieuw leven.

reis te maken. Aan het station van bestemming gekomen vroeg kleine Annie verlof om even met den machinist te gaan spreken. Zij ging en dankte in een paar eenvoudige woorden den machinist dat hij hen zoo veilig op hun bestemming gebracht had na zulk een lange reis. Annie had zekerlijk geleerd dankbaar te zijn.

Het was heel mooi van Annie om haar dankbaarheid aan den machinist te betuigen, en het zal prettig voor den man geweest zijn om dien dank aan te nemen. Denkt u niet het ook ons een vreugde zal zijn eenmaal de kinderen te zien dank brengend aan den Heer, in de wetenschap dat ons onderwijs en onze leiding op de reis des levens daartoe hebben bijgedragen? Maar wat zal het zijn als zij de eindbestemming bereiken en wij aanschouwen hen, zingende in het Nieuwe Jeruzalem, waar ook wij God zullen loven en Hem voor immer dank brengen!

IMPRESSIES.

WEERGEGEVEN DOOR ONZE BEZOEKERS.

Ons bezoek aan Nederlandsch-Indië is geëndigd en op verzoek van den redacteur zullen wij onze indrukken weergeven. Laat ons beginnen bij het land zelf. Hoe zijn wij getroffen door de heerlijke schoonheden die Java oplevert. De groene bergen en heuvelen, de goed gecultiveerde rijst- en suikervelden, de rijzige palmen, de rijkdom van plantengroei—inderdaad: Java is de Tuin van het Oosten en er is niets teveel gezegd van haar pracht.

Vervolgens, welke indrukken dragen wij met ons van den arbeid van het Leger des Heils? Gode zij dank, wij kunnen ons uit ons betrekkelijk kort verblijf menige aanmoedigende gebeurtenis te binnen brengen waarbij zondaren verlossing zochten in de samenkomsten en de militaire tehuisen, in de zalen en in de inrichtingen. Sommige tooneelen komen duidelijker op den voorgrond dan andere.

Zoo zien wij de groote openlucht-samenkomst in Semarang, waar in den namiddag honderden menschen van onderscheidene nationaliteiten aandachtig luisterden naar het Evangelie dat verkondigd werd. En dan al diegenen, die na afloop der samenkomst zich om de Officieren verdringen om Bijbels en Evangelieën te koopen. Hoe vermeerderden zij ons geloof in de eindelijke overwinning van het Christendom op Java, want de belofte is gegeven, dat het Woord van God niet ledig zal wederkeeren maar volbrengen zal wat Hem behaagt.

De meeting in het ooglijders hospitaal herinnerde ons aan een der dagen van 's Heilands omwandeling op aarde, toen de blinden tot Hem riepen: „Zou Davids, ontferm u onzer!” Zoo ook steeg deze kreet op tot den Meester uit menig hart op dien Zondagavond.

Wat wij op Boegangan zagen deed ons God danken dat het Leger over de geheele wereld heen geroepen is om de allerbehoefstigsten te verzorgen, de meest verachtten en de meest veronachtzaamden. En dat het uit deze diepten van ellende juweelen kan opdelven om den kroon te sieren van Hem die kwam om te zoeken hen die verloren zijn.

Toen wij de passar te Poerwodjo overmarcheerden naar de openlucht-samenkomst, zingende: „Kamoe boleh dapet slamet Djiamoe diteboes toean Jesoes Kamoe boleh dapet slamet,” hoe kwam het tot ons, dat de Leger-geest dezelfde is over de geheele wereld, of wij zijn in de groote steden van Europa of in de stadjes of dorpen in eenige andere hoek van de wereld, onze boodschap is deelf de: Zondaar, daar is Verlossing voor u.

Het gebeuren te Bawen, toen wij daar in den avond aankwamen de kinderen die ons verwelkomden met gezang en Halleluja-geroep, het aardig versierde en schilderachtig gelegen kwartier, waar de menschen reeds verzameld waren in de voor-galerij, de toorsten die het tuinpad verlichtten, de toonen der Javaansche muziek, de aandachtige vergadering en meer dan iets anders de tien zielen die den Heiland zochten—dit alles heeft zich als gefotografeerd in onze herinnering als een treffend beeld van een meeting in een desa, een beeld zooals wij in de verbeelding voor ons zagen toen wij nog in ons eigen land waren.

Het werk onder de leprozen, — het is bekend tot in de verste uithoeken der wereld. Er is zooveel geschreven over Pelantoengan, zijn muziekkorps en zijn lieflijk park; over Poeloe Si Tjanang en de andere plaatsen, dat wij er reeds vertrouwd mee waren voor we er nog geweest waren. Nu hebben onze oogen dit alles aanschouwd en onze harten zijn diep geroerd, want het is zoo heel anders om erover te lezen dan om het zelve te zien.

Maar zijn wij getroffen door de scharen in de openlucht-samenkomsten, door het schitterend werk in de wereldberoemde inrichtingen, evenzeer was dit het geval toen

Een onpartijdig oordeel.

Samentreksel van een redactioneel artikel in de „Warna Warta”.

„De Assistent-Resident, de Heer Rappard, telefoneerde aan den Heer Hiorth, bevelvoerend Officier van het Leger des Heils, dat wij naar Boegangan zouden komen. Daar aangekomen ontving de heer Hiorth, een Noorsch Officier die uitstekend Hollandsch spreekt en later bleek ook de taal van ons volk machtig te zijn, ons op zeer vriendelijke wijze. Wij vertelden hem de reden van ons bezoek, namelijk naar aanleiding van de berichten in de Sinar Hindia omtrent de vele armen die bijna dagelijks door gebrek aan voedsel langs de wegen bijna omkomen, gelijk uit de politierapporten blijkt, en waaraan niets gedaan zou worden door het gouvernement.

De Assistent-Resident had ons medegedeeld dat er in 1920 een fonds gevormd was om gratis voedsel uit te deelen en dat deze taak was toevertrouwd aan het Leger des Heils. Ensign Hiorth gaf ons verdere inlichtingen en verklaarde ons dat de arbeid op Boegangan in twee hoofddeelen verdeeld was. Het eene deel bestaat uit het verstrekken van maaltijden aan personen, die na ontvangst daarvan weder vertrekken. De kosten hiervan worden uit het bedoelde fonds bestreden. Het andere deel omvat de

lieden die in de inrichting blijven, waar hun wonden en kwalen verzorgd worden, waar ze onderdak, voedsel en kleeding ontvangen, totdat zij geheel genezen zijn.

Na het verkrijgen van deze en vele andere inlichtingen liet Ensign Hiorth ons de geheele inrichting zien. De slaapzalen en andere gebouwen zagen er zindelijk en goed onderhouden uit. Ieder persoon heeft zijn eigen tiker en deken en het was goed te zien dat de creoline niet gespaard werd bij het schoonmaken der gebouwen.

Op onze weg werden wij getroffen door den aanblik van een tiental patienten, die over het geheele lichaam met zalf bestreken waren tegen een besmettelijke huidziekte en wij hebben den arbeid van de Europeesche verpleger en verpleegster bewonderd, die zich niet te goed achtte om de patienten de volle behandeling te geven die hen van hun ziekte zal genezen. Wij werden bijna tot tranen toe bewogen omdat er onder ons eigen volk geen lieden gevonden worden die bereid zijn den arbeid, te verrichten op zoo'n onbaatzuchtige wijze als deze menschen doen. Wij gevoelden de rechtvaardigheid Gods, die ons volk en ons land in handen heeft gesteld van menschen, die ons leeren onze eigen huishouding te bestieren en den armen en zieken bij te staan en in het algemeen de weldadigheid te beoefenen.”

Rondom Gods Tróon.

(Een lied voor de kinderen.)

Rondom Gods troon staan duizenden
Van kindren, groot en klein,
Een groote schaar, wier kleederen
Gewasschen zijn gansch rein.

KOOR: En zij zingen: glorie, glorie! (bis.)

Hoe kwamen ze in der zaalgen woon,
Dien hemel vol van licht,
Waar 't al is vrede en liefde en vreugd,
Waar al het duister zwicht?

't Was, doordat Jezus' kostbaar bloed,
Wiesch al hun zonden af;
Doordat de Heiland uit genâ,
Hun al hun schuld vergaf.

Op aarde leefden zij voor Hem,
Beminden zij den Heer;
En nu aanschouwen zij Hem daar,
En zingen tot Zijn eer.

wij het geduld, de liefde en de bereidwilligheid gadesloegen van onze officieren in de kinderhuizen en reddingshuizen. Voor sommigen moge het schijnen alsof hun arbeid beperkt is, maar van hen moge gezegd worden wat gezegd werd omtrent zekere lieden uit het Oude Testament: *Deze waren pottenbakkers, wonende bij plantages en tuinen; zij zijn daar gebleven bij den Koning in zijn werk.* 1 Kron. 4: 23.

CELEBES. Is Java dichtbevolkt en iedere duim gronds benut, het tegenovergestelde is het geval met Midden-Celebes. Hoe genoten wij van de grootsheid en majesteit der natuur, toen wij op onze reizen naar de korpsen en buitenposten de maagdelijke wouden doortrokken, waar de boomen schijnbaar tot den hemel reiken, waar de tropische planten en gewassen in zulk een weelderige overvloed groeien en waar de uitgezochte kleurenpracht der vogelen zich lustig beweegt van boom tot boom. Zoo verzonken in bewondering voor de schoonheid rondom ons heen en de stilte der natuur, werden we plotseling opgewekt, door de toonen van een bekende melodie en bij een bocht in den weg zagen wij een fluit-korps samengesteld uit de kinderen van dit bergvolk, die om met de Legervlag begroetten op de rechte Legermanier. Het was ons bijna te machtig, de geliefde leger-vlag op de heuvelen van Celebes, en den lof van Jezus bezongen door een volk, dat nog slechts een paar jaren geleden Zijn Naam nog niet vernomen had. Paulus zegt, dat hij er zich in verheugde, om het Evangelie te mogen brengen, daar waar Christus' Naam niet gehoord was.

Dit is het voorrecht en de plicht tevens van het Leger des Heils op Celebes.

Wij zien nog voor ons het tooneeltje daar voor het schoolgebouw te Gimpoe, voor den aanvang van de samenkomst en daarbij komen ons de bijbelwoorden te binnen: „als het nu avond geworden was, toen de zon onderging, brachten zij tot Hem allen die kwalijk gesteld waren.” En zoo zouden wij voort kunnen gaan het eene tooneeltje na het andere op te noemen, zooals ze ons in revuë passeeren, als de plaatsruimte het niet verbod. Alles spreekt van de grootheid en de waardigheid van onze roeping en vernieuwt in ons het geloof en het vertrouwen dat de belofte tot waarheid zal worden: „want van den opgang der zon tot haren ondergang zal Mijn Naam groot gemaakt worden onder de heidenen.”

Het was ons een groote vreugde onze kameraden te ontmoeten, die van onderscheidene landen zich hebben opgemaakt om hun aandeel te nemen in den arbeid in Nederlandsch-Indië om den dag te verhaasten waarop deze profetie vervuld zal worden. Maar vooral maakten wij met innig genoegen kennis met de Officieren die uit Indië zelf zijn voortgekomen. Wij gevoelden dat de Geest van God ons een maakt in Christus Jezus.

En nu, vaarwel! Kolonel en Mevrouw Cunningham en alle officieren die wij leerden kennen. Wij zullen voortgaan den Meester te dienen tot Hij komt.

Annette Andersson,
Lt. Kolonel.
Adèle Andersen,
Brigadier

KOLONEL CUNNINGHAM
in SEMARANG.

Op Zondag 13 Maart 's morgens 7 uur leidde Kolonel J. Cunningham een samenkomst voor de gedetineerden in de centrale gevangenis voor Europeanen te Semarang daarbij geassisteerd door Brigadier Dr. Wille, Adjudant Lebbink en enkele andere Officieren.

Als altijd bleek de Kolonel een welkome bezoeker naar wiens woorden met de grootste aandacht geluisterd werd.

Ruim 9 uur ving in het tehuis voor zieke en behoeftige Inlanders te Boegangan de samenkomst aan. U vindt daar op Boegangan wel de meest misvormde menschen die op aarde zijn. Voeten, handen, armen, beenen, mond enz. vertoonden de meest abnormale afwijkingen.

U vindt daar blinden, stommen, dooven en krankzinnigen, ouden van dagen, armen, menschen zonder vrienden, zonder familie, menschen die vroeger een goed bestaan hadden, maar die door zonde omlaag getrokken zijn. U vindt daar zestig tot zeventig ouderlooze jongens, bijna allen van de passar te Semarang gehaald. Daar leerden ze stelen en luieren. Thans worden ze vriendelijk behandeld, gaan op school, werken, leeren een geregeld leven te leiden.

Met al deze menschen had de Kolonel een goede samenkomst en trachtte nieuwe hoop, nieuwen moed, nieuw licht te brengen. Voorwaar een heerlijk werk, der arme stumperds een boodschap van heil en vrede te mogen brengen. Onze hoop is dat de velen die op dien ochtend naar voren kwamen, het nieuwe leven in Christus mochten binnengaan

Ensign F. W. Hiorth.

In den namiddag van dien dag viel ons in het Ooglijders hospitaal het voorrecht te beurt den Kolonel in ons midden te hebben. Om half vijf vereenigden bijna alle Officieren in Semarang gestationneerd zich in een Officiers-samenkomst en genoten van de ernstige toespraak van den Kolonel.

De openbare samenkomst in den avond werd ook door den Kolonel geleid. De zaal was geheel bezet en toen de Kolonel binnen kwam, ontving hij een hartelijk welkom.

Enkele Officieren zongen Psalm 23 in het Engelsch op een nieuwe toonzetting door Luitenant-Kolonel MacKenzie gecomponeerd, toen hij als veldprediker de Australische troepen in den oorlog vergezelde.

Toen de Kolonel daarna de bevordering van Dr. Wille tot Brigadier aankondigde en deze daarna opstond om te spreken, werd hij met groot applaus begroet, hetwelk duidelijk de liefde die de patienten hem toedroegen aan den dag bracht.

Na de toespraak van den Kolonel over één van die onderwerpen die op zoo aangrijpende wijze het doel van Christus' smadelijke kruisiging doen zien, zochten vier en dertig mannen, vrouwen en kinderen de genezende kracht van den grooten Heelmeester. Dit is een gezicht dat een passende belooning oplevert voor den arbeid van den Kolonel en een groote vreugde brengt aan Gods kinderen.

Kapitein W. B. Pearce.

HANDELS-DEPARTEMENT
JAVASTRAAT 16 - BANDOENG

Zoo juist ontvangen:

Series groote Bijbelsche
platen.Zeer geschikt voor Bijbelsch
Onderwijs.

In fraaie uitgevoerde kleurendruk.

12 verschillende series.

per serie 12 stuks: f 4.50.